

Кой каза “ваканция”?!

Още една учебна година е вече в историята. 13-тата ни, но доказахме, че не сме суеверни. В градината на посолството ни, в парижката жега сме на тържество.

Започва почти навреме с предаване на знамето. Не е нужно да се иска тишина, големите ни ученици са толкова сериозни на снимките, че сякаш празникът е изчезнал и е останало само и единствено знамето.

Обръщение от нашата директорка Камелия Трибулен за начало, няколко много мили и насърчителни думи от госпожа Узунова, нашият консул в Париж, и вече е ред на артистите.

Малките зайчета, начален курс и... ето, че се появяват и ученици от среден курс. Обикновено по празниците виждаме малките и учениците от първи до четвърти клас. Вярно е, че в края на учебната година на почит са зрелостниците ни, но при тяхната заетост по-трудно се стига до организирана изява. Затова тази на 5-ти клас със сценка и на 6-ти клас с викторина (с победител Виктория, майка на двама наши ученици) беше особено приятна изненада.

Следва появата на ученици от най-големите. Знам какво репетирах. Мисля си, че ще е като останалите песни и стихотворения, които познаваме добре. Колко много се лъжа. “Изворът на Белоногата” е заглавие, което също познаваме добре. Но колко от нас са го чели в последните дни и седмици? Признавам, че не съм от тях. Нашите гимназисти не просто го рецитират, те го превъпласават. А от моя грим остават само следи по бузите. Обещавам догодина да прочета внимателно сценария (е, да, привилигирована съм) и да препрочета всички включени в програмата произведения. Това едва ли ще защити грима ми, но все пак.

Тъкмо се успокоявам и следва още едно стихотворение - “Вяра” на Вапцаров - в изпълнение на наша ученичка. Него бях чела преди година-две. Уверено слушам началото и... до края вече съм с напълно измито лице. Виждате клипчето! Тя е самата вяра. Как никой не ме предупреди, че това е любимото ѝ стихотворение! Щях да се опитам да се подготвя психически за такова изпълнение. Ако това въобще е възможно.

С облекчение и носна кърпичка минавам на вълна връчване на свидетелства. На първи клас ги връчва Стефани, наша ученичка, завършила миналата година, след като премина през целия курс на обучение. Връчва и на две наши дистанционни ученички! Пропуснах да ви кажа, че срещата между учителка и малката ни дистанционна ученичка на живо беше вълнуваща като сцена от филм: те се гледаха и си стискаха ръцете сякаш току-що бяха излезли от екраните си една за друга. Магия! А на зрелостниците свидетелствата връчва Рая, от първите ни шестима зрелостници, дипломирани точно преди 10 години.

Краят винаги е вълнуващ момент. Дори когато просто дава старт на следващото начало. В последните минути на този ден оставам с впечатлението, че това е може би най-вълнуващото тържество за завършване на учебната година. Но за това ще си говорим отново догодина по същото време.

Даниела Петкова

